

provedeno se žalobkyní. Z toho plyne, že soudy nemohou v tomto případě ani předurčujícím způsobem uvážiti, zda jde při jednání vyličeném v žalobě o přestupek té či oné strany. Bylo-li zahájeno příslušným úřadem finančním trestní řízení pro přestupek nařízení č. 46/24 proti žalobkyni, jež se skončilo pro ni majetkovou újmou, nejde o zavinění žalované, nýbrž o úřední výkon příslušného úřadu správního, jenž v jednání žalobkyně shledal skutkovou povahu přestupku shora vytčeného. Podrobila-li se žalobkyně právnímu názoru a postupu úřadu toho tím, že dobrovolně zaplatila pokutu, nejde ani tu o zavinění žalované, nýbrž o svobodný čin žalobkyně, aniž záleží na tom, že chtěla tím předejiti vyšší pokutě. Soudy nemohou uvážiti, že se ne žalobkyně, nýbrž žalovaná dopustila přestupku a že jest proto povinna nésti sama pokutu zaplacenou žalobkyní. Soudy mohou uvážiti jen, zda žalobkyni vzešel proti žalované zahájením trestního řízení správního a zaplacením pokuty soukromoprávní nárok na náhradu škody, a to jest vyloučeno již podle žaloby samotné, neboť nelze mluvit o zavinění žalované ve smyslu §§ 1294 a násl. obč. zák.

Čís. 10297.

Porušení předpisů § 477 č. 9 c. ř. s. a §§ 91 a 93 bursovního statutu Pražské plodinové bursy není porušením donucovacích předpisů a není proto důvodem k žalobě o bezúčinnost nálezu rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy (čl. XXV uv. zák. k c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Rv I 2033/29.)

Žalující společnost domáhala se na žalované firmě, by byl zrušen jako bezúčinný nálezh rozhodčího soudu Pražské plodinové bursy, ježto se nálezh zabýval jen jednou námitkou vznesenou žalobkyní před rozhodčím soudem, opomenuv zabývati se námitkami ostatními. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: V první řadě jest proti vývodům žalované prohlásiti, že se soud nemůže pouštět do věcného zkoumání námitek přednesených žalobkyní za řízení před soudem rozhodčím, již z toho důvodu, že žaloba nedovozuje porušení donucujících předpisů právních z toho, že rozhodnutím o těchto námitkách porušen byl donucující předpis právní, nýbrž domáhá se bezúčinnosti z důvodu, že se nálezh nezabývá a nevyřizuje všechny jeho námitky vznesené před rozhodčím soudem. Soud bude se tedy zabývati jen rozhodnutím otázky, zda tím, že nálezh opomíjí některé námitky žalobkyně, že je ani neuvádí ani neříká, proč se s nimi nezabývá, nálezh porušil donucující předpis právní, čili nic. Žalobkyně správně uvádí, že donucovací předpisy byly zákony stanoveny s ohledem na veřejné blaho a nastává jich účinnost bez ohledu na vůli stran a s vyloučením jich libovůle. Každé jednání porušující takové právní předpisy jest neplatné a právně bezúčinné. Jako takové předpisy uvádí žalobkyně v žalobě §§ 91 a 93 bursovního statutu, později pak ve spojení s nimi i § 477 č. 9 c. ř. s., leč v tom i v onom případě nesprávně, jak bude dovozeno. Pokud se týče §§ 91 a 93 bursovního statutu, vidno již ze samotného

pojmu »statut, stanovy«, že jsou to pravidla, která, byť podléhala schválení státní moci, přece jen spočívají na vůli stran a nelze tu mluvit o donucovacím předpisu absolutním, stanoveném s ohledem na veřejné blaho. Není tedy porušení jich porušením donucujících předpisů právních. Pokud jde o § 477 čís. 9 c. ř. s., tvrdí žalobkyně, že předpis tento jest tu na místě, poněvadž doslov nálezu jest tak nedostatečný, že jeho prozkoumání nemůže býti vykonáno bezpečně, a poněvadž vlastně neobsahuje žádné důvody. Již z této citace jest zjevno, že dovolávání se žalobkyně tohoto § je v souzeném případě nesprávné. Jak vidno, jde o to, že rozsudek podle c. ř. s. nesmí míti vadu, která by bránila tomu, by byl přezkoumán, nadřízenou stolicí přezkoumán v případě použití opravného prostředku, odvolání. Rozhodnutí rozhodčího soudu nepodléhají však přezkoumání nadřízené stolice v tomto smyslu a v tomto směru, nýbrž pro ně jsou stanovena jen pravidla čl. XXIII. a XXV. uv. zák. k c. ř. s., podle nichž řádný soud rozhoduje o nálezech rozhodčích soudů jen ve směrech a v případech tam výslovně stanovených. Proto také nemůže býti § 477 čís. 9 c. ř. s. považován za donucující předpis právní, jehož porušení by mohlo míti následky uvedené ve čl. XXV. uv. zák. k c. ř. s. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatelka spatřuje odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci v tom, že prvý soud neuznal za porušení donucovacích předpisů právních, že rozhodčí soud ve svém nálezu pominul mlčením námítky odvolatelky, o nichž tvrdí, že byly v řízení před rozhodčím soudem uplatňovány, a uvádí, že tím byly porušeny předpisy, jimiž jest stanoveno, že nález má obsahovati vylíčení děje, návrhy stran a rozhodovací důvody a vyřízení veškeré návrhy a námítky ve věci hlavní, že tu jde o předpisy práva procesního, ohledně nichž dohodnutí stran jest vyloučeno. Při tom se odvolatel dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1925, č. j. Rv II 861/24, sb. n. s. čís. 4575 a tvrdí, že donucující předpisy nejsou v žádném zákoně jako takové označeny. Již toto tvrzení jest v rozporu se zákonem, jakž zřejmo na př. z § 1164 obč. zák., z § 40 zák. ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., ze čl. 43 a 112 obch. zák. a j. Rovněž není správné, že jakékoli porušení procesních předpisů jest porušením práva donucovacího. Porušení předpisů, vytýkaná žalující stranou, jsou veskrze výtkou neúplnosti napadeného nálezu. Při řešení otázky, pokud ve vytýkané neúplnosti nálezu lze spatřovati porušení donucovacích předpisů právních, bylo by lze vzíti v úvahu § 477 c. ř. s. jen, kdyby šlo o rozhodnutí jiného soudu, než rozhodčího soudu bursovního, neboť při rozhodčích soudech bursovních jsou předpisy jiné a podstatně odchylné, čl. XXIII a XXV úvodního zák. k c. ř. s., čímž jest vyloučeno obdobné použití § 477 čís. 9 c. ř. s., ano v čl. XXIII cit. zákona bylo obdobné ustanovení vypuštěno. Z čl. XXV téhož zák. plyne zřejmě, že pro neúplnost může býti nález napaden jako neúčinný jen v jediném případě, nebylo-li v rozepři nepocházející z bursovních obchodů rozhodnuto o námítce, že zažalovanému nároku jest základem diferenční obchod, který jest pokládati za hru a sázku, neboť toto ustanovení by bylo zcela zbytečné, kdyby podle názoru zákona

každá podobná neúplnost spadala již mezi případy v předchozí větě zmíněné, při nichž se rozhodčí výrok přičí donucujícím předpisům právním. Toto hledisko úplně souhlasí s názorem, vysloveným v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4575 n. s., jehož se i odvolání dovolává a v němž schválen byl názor, že donucujícími předpisy rozumějí se jen takové, jichž platnost jest absolutně z důvodů veřejnoprávních předepsána, takže ani shodnou vůlí stran nelze účinnost těchto předpisů vyloučiti. V souzeném případě bylo by lze uznati, že šlo o donucovací předpisy, kdyby rozhodčí soud byl býval povinen o námitkách odvolatelčiných rozhodnouti i tehdy, kdyby byla odvolatelka za řízení před ním prohlásila, že se rozhodnutí o námitkách těch vzdává. Poněvadž však byla oprávněna vzdáti se rozhodnutí o nich, nejde tu o donucovací právo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ke správným jinak důvodům napadeného rozsudku stačí úvaha, že k oprávnění žaloby podle čl. XXV uvoz. zák. k c. ř. s. jest třeba, by se rozhodčí výrok, nikoliv nález, přičí donucovacím předpisům právním. Zákon mluví výslovně o výroku, jenž jest jen podstatnou částí nálezu (sr. § 93 statutu, na nějž poukazuje sám dovolatel, tak jako podle § 417 c. ř. s. výrok rozsudkový jest částí rozsudku). Výrokem rozhodčího soudu jest jen věta, že se žaloba o odsouzení zamítá. Že tento výrok odporuje donucovacímu předpisu právnímu, žalobce netvrdí, nýbrž odporuje jen vyličení děje, po případě důvodům, což nestačí k odsouzení podle žaloby.

Čís. 10298.

Zaměstnavatel jest povinen (§ 1157 obč. zák.) postarati se o to, by zaměstnanec, čistící okna, byl zabezpečen.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Rv I 62/30.)

Žalobkyně spadla, čistíc okna ve škole žalované obce, a poranila se. Žalobní nárok proti obci o náhradu škody byl uznán z polovice za důvodný **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, **N e j v y š š í m s o u d e m** z těchto

d ů v o d ů:

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. proto, že nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že jest zodpovědná za škodu žalobkyně z důvodu § 1157 obč. zák., ježto soud odvolací v napadeném rozsudku neuvedl, jak se v souzeném případě žalovaná měla o bezpečnost žalobkyně při prováděné práci (při čištění okna na chodbě) postarati. Výtka tato není opodstatněna, neboť, jak odvolací soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, žalovaná podle zjištěného stavu věci neučinila vůbec opatření sloužící k tomu, by žalobkyně při čištění oken na nebezpečném místě nemohla spadnouti,